

Певні завдання викладання мистецтва співвідносяться з етапами естетичного зростання учнів: 1) сприйняття конкретних художніх творів; 2) досягнення цілісної художньої картини певної епохи, часової еволюції художнього процесу; 3) активне, творче, естетично-ціннісне ставлення до світу, завдяки якому реалізуються вищі якості людської особистості. В результаті, учні досягають безмежну різноманітність мистецтва, те, що воно може бути різним і фактично є таким. Цю різноманітність школярі мають прийняти як позитивне явище, яке надає кожній людині право і можливість становлення, розвитку та реалізації власних естетичних смаків та вподобань.

Список використаних джерел

1. Бех І. Д. Особистісно зорієнтоване виховання: Навч-метод.посібник /І. Д. Бех – К.: 1998. – 204 с.
2. Каган М. С. Мир общения: проблемы межсубъективных отношений. /М. С. Каган – М., 1988. – 319 с.
3. Рудницька О. П. Педагогіка: загальна та мистецька. Навч.посібник / О. П. Рудницька – К., 2005. – 360 с.

УДК 373.31:617.75-057.874 «7124»

НІКПЕЛО Д. А.
ГАВРИШКО С.Г.
Мукачівський державний університет, Україна

ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ МОТОРИКИ ТА ВИЗНАЧЕННЯ СХИЛЬНОСТІ ДІТЕЙ 6 РОКІВ ДО ПЕВНОГО ВИДУ РУХОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Рухова функція – це функція організму, яка проявляється і реалізується в різноманітній руховій діяльності. Е. С. Вільчковський [1, с.4] підкреслює, що: «Дослідження в онтогенезі формування рухової функції дітей – одна із важливих проблем педагогічної науки».

Виділяють три основні групи факторів, від яких залежить формування моторики дітей: генетично-обумовлені рухові здібності, довільна рухова активність і спеціально-організований педагогічний вплив на організм дитини [5].

Фізичні якості – соціально-обумовлена сукупність біологічних і психологічних особливостей людини, які проявляються у фізичній готовності здійснювати активну рухову діяльність [2]. Їх розвиток обумовлюється біологічними і соціальними факторами. Природній біологічний ріст організму супроводжується підвищенням рухових можливостей дитини. При цьому розвиток його моторики залежить від соціальних умов, де рухова функція організму виступає як компонент, на який направлена педагогічна дія [4].

В дослідженнях загальних фізіологічних закономірностей розвитку рухових якостей в процесі занять фізичними вправами доведено, що фізіологічною основою їх розвитку є морфологічні і функціональні зміни в м'язовій системі, а також в нервовій регуляції рухових і вегетативних функцій організму .

Цілеспрямована педагогічна дія на розвиток якоїсь із рухових якостей у дітей 6-річного віку певним чином впливає і на розвиток інших якостей тому, що кожна з

них, хоча і має специфічні особливості, є функцією нервово-м'язового апарату людини [1].

В основі виховання фізичних якостей лежить розвиток фізичних здібностей. За визначенням А. П. Матвєєва [5] рухові здібності – це стійкі, спадкові й набуті функціональні можливості органів і структур організму, взаємодія яких обумовлює ефективність виконання рухових дій. Чим більше розвинуті здібності, що виражають дану фізичну якість, тим стійкіше вона проявляється у вирішенні рухових завдань. Розвиток фізичних здібностей обумовлюється успадкованими анатомо-фізіологічними і психологічними особливостями людини та соціально-екологічною адаптацією організму.

Здібності формуються нерівномірно, при цьому спостерігаються періоди їх прискореного і уповільненого розвитку. Розвиток рухових здібностей проходить гетерохронно, величини їх річних приростів неоднакові в різні вікові періоди і відрізняються у хлопчиків та дівчат [3]. Результати досліджень вчених показали, що збіг у часі цілеспрямованої педагогічної дії із «сензитивними» періодами розвитку рухових здібностей дає можливість значно підвищити їх рівень.

Встановити індивідуальну схильність дітей до певного виду рухової діяльності можна на основі ретельного вивчення стану їх рухових, морфологічних та психофізіологічних можливостей [2]. Вирішення цього питання передбачає використання педагогічних, психологічних та медико-біологічних методів дослідження.

Прогнозувати рухові здібності можна на основі вивчення або стабільності показників, або спадкових впливів.

Чим молодша дитина тим універсальніше проявляється рухова обдарованість, як сукупність рухових здібностей. З віком рухові здібності диференціюються і в результаті визначається схильність дитини до певного виду рухової діяльності.

У віці 6 років починають формуватись схильності дітей до певних видів фізичної активності, виявляється специфіка індивідуальних моторних проявів. Це створює передумови для успішної фізкультурно-спортивної орієнтації дітей, для визначення кожному з них оптимального шляху фізичного вдосконалення, для вирішення проблеми пошуку талантів (які самі себе проявляють) та виховання любові до фізичних вправ [4].

Вік 6 років можна вважати періодом активного росту і формування основних рухових здібностей, тому виявити рухову обдарованість саме в цьому віці досить складно.

Разом з тим, оцінка індивідуальних можливостей необхідна при визначенні рухової обдарованості дітей вже на ранній стадії вікового розвитку (6 років), що слугуватиме підґрунтям для орієнтації їх до певного виду рухової діяльності, задля досягнення індивідуальних високих результатів кожною дитиною та формування мотивації до занять фізичною культурою.

Список використаних джерел

1. Вільчковський Е. С. Теорія і методика фізичного виховання дітей дошкільного віку/ Е. С. Вільчковський. – Львів: ВНТЛ, 1998. – 336 с.

2. Матвеев А. П. Методика физического воспитания в начальной школе/ А. П. Матвеев. – Москва: Изд-во ВЛАДОС – ПРЕСС, 2003. – 248 с.
3. Волков Л. В. Теория спортивного отбора: способности, одаренность, талант/ Л. В. Волков. – К.: Вежа, 1997. – 128 с.
4. Гавришко С. Г. Динаміка розвитку рухових здібностей, психофізіологічних та функціональних можливостей дівчаток 4-6 років //Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія «Педагогіка. Соціальна робота». – Ужгород, 2011. – №23. – С. 29 – 32.
5. Гавришко С. Оптимізація рівня фізичної підготовленості у дітей молодшого шкільного віку// Актуальні проблеми наукового й освітнього простору в умовах поглиблення євроінтеграційних процесів. У 2 томах : Збірник тез доповідей за матеріалами Міжнародної науково-практичної конференції 14-15 травня. Том 1/ С. Гавришко, М. Половка. – Мукачево: Карпатська вежа, 2015. – С. 92 – 94.

УДК 372.881.111.1

НОС Л. С.
ГАЛІАТА Д. Р.
Львівський національний університет
імені Івана Франка, Україна

ФОРМУВАННЯ АНГЛОМОВНОЇ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ У ПРОЦЕСІ НАВЧАННЯ ЧИТАННЯ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ

Процес сучасного шкільного навчання вимагає від молодших школярів активного вирішення нових складних комунікативних завдань: організації спілкування учнів один з одним і з педагогами. Саме тому категорія «компетентність» виступає як одне з основних понять модернізації змісту сучасної освіти та розглядається як інтегральний результат навчально-виховного процесу [2, с. 85].

Розвиток комунікативної компетенції залежить від соціально-культурних і соціолінгвістичних знань, умінь і навичок, які забезпечують входження особистості в інший соціум і сприяють її соціалізації в новому суспільстві. Головною метою будь-якої системи освіти є розвиток особистості учня. Навчання виступає як основа та засіб психічного і в цілому особистості розвитку людини.

Саме на уроках іноземної мови, як стверджує М. Кабанова, викладач має формувати в учнів уміння й навички іншомовного спілкування, передбачити досягнення ними такого рівня комунікативної компетенції, який був би достатнім для здійснення спілкування в певних комунікативних сферах, орієнтуватися в соціокультурних аспектах країни, мову якої вивчають [3, с. 120].

Розумінню сутності поняття комунікативної компетентності сприяє аналіз його структури, що складається з таких елементів:

– мовленнєвої компетенції, що ґрунтується на чотирьох видах компетенції: в аудіюванні, говорінні, читанні, письмі та передбачають уміння здійснювати усне спілкування, розуміти на слух основний зміст текстів, читати й розуміти тексти різних жанрів і видів, передавати письмово необхідну інформацію;

– мовної компетенції, що є інтегративною та включає мовні знання (лексичні, граматичні, фонетичні орфографічні), відповідні навички;